

Sygn. akt II CSK 495/18

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z wniosku R. G. i E. G.
przy uczestnictwie E. S., B. G., G. G., Z. G., B. G., H. T.
oraz następców prawnych J. G. – M. G. - L. i Y. G.
o stwierdzenie nabycia spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania Y. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 2 listopada 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

E. G. i R. G. wnieśli o stwierdzenie nabycia przez nich spadku po zmarłej 8 września 2012 r. Z. W. na podstawie testamentu własnoręcznego z dnia 2 sierpnia 2012 r.

Postanowieniem z dnia 18 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w O. stwierdził, że spadek po Z. W. z domu G. zmarłej dnia 8 września 2012 roku w L., ostatnio stale zamieszkałej w L., z mocy ustawy nabyli: brat J. G., syn S. i P. w 6/24 części, siostra H. T. z domu G., córka S. i P. w 6/24 części, w miejsce brata C. G., syna S. i J. jego dzieci: Z. P. G., syn C. i W. w 3/24 części oraz G. G., syn C. i W. w 3/24 części i w miejsce brata E. G., syna S. i J. jego dzieci: Z. G., syn E. i H. w 2/24 części, B. A. G., syn E. i H. w 2/24 części oraz E. S. z domu G., córka E. i H. w 2/24 części.

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację.

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, uczestnik wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Jego zdaniem w sprawie zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości,

wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa. Wyłączną podstawą oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania są wskazane w niej przyczyny kasacyjne wraz z uzasadnieniem (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, Nr 12, poz. 151, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ., z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ., z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, nie publ. i z dnia 8 lipca 2008 r., I CSK 111/08, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, aby na tle znajdujących zastosowanie w niniejszej sprawie przepisów wystąpiły poważne wątpliwości interpretacyjne związane z ich stosowaniem wraz z podaniem doktrynalnego lub orzeczniczego źródła tych wątpliwości. Na podstawie lakonicznego uzasadnienia wniosku, nie sposób nawet ustalić, o jakie przepisy chodzi. Wywody zamieszczone w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych zmierzają zaś do zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sądy oceny opinii biegłego - stwierdzającej, że w chwili wyrażania ostatniej woli spadkodawczyni znajdowała się w stanie pozwalającym na swobodne i świadome powzięcie decyzji - zeznań świadków, jak również oceny, iż dokument obejmujący „ostatnią wolę” został sporządzony własnoręcznie przez spadkodawczynię. Zarazem wśród podstaw kasacyjnych nie uwzględniono naruszenia przepisów postępowania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł,
jak w sentencji.

aj